

den ærede Finantsminister her stillet det som sit Kabinetsspørgsmaal. Den ærede Minister sagde, at det var Regjeringens Opgave at tilveiebringe en Samarbeiden mellem de to Thing. Na, men hvorledes er det gaaet Regjeringen med denne Opgave. Vi have hørt det udtalt af den ærede Formand for Finantsudvalget. Det er gaaet saaledes, at det nu betragtes som fastslaaet, at Landsthingets ligeberettigede Stilling i finantsielle Lovgivningsanliggender er forfunden, at Landsthinget selv har anerkjendt, at det ikke vover at vedtage Realitetsændringer paa Finantsloven, og det har ført til her i denne Sal, at, medens Landsthinget med en stor Selvovervindelse har afholdt sig fra Realitetsændringer, støttet ganske vist ved Regjeringens passive Holdning, har man troet, at den bestedne Formalitetsændring, som Landsthinget tillod sig at foretage, var et saadant Overgreb mod Folkethingets prædominerende Stilling til Finantsloven, at man ikke paa nogen Maade kunde gaa ind paa det. Det Resultat, der saaledes er fremkommet, er ikke, tror jeg, Noget, som værdsler gunstig for Fremtiden. Den ærede sidste Taler brugte i sit interessante Foredrag en Uttring, som jeg ikke kan Andet end ønske en lidt nærmere Forklaring af. Han sagde, at der er intet Andet muligt end det parlamentariske System. Men hvad er det for et parlamentarisk System, som det ærede Medlem taler for. Vi have her i Landet en Forsatning, som, naar man vil respektere den, med Nødvendighed udelukker et parlamentarisk System af den Natur, som der fra de Herrer's Side er fremsat Fordring om. Vi have en Forsatning med to Kamre, det ene Kammer valgt med en helt anden Valgretsbetingelse end det andet, og disse to Kamre ere i Loven stillede fuldstændig lige, paa den ene Omstændighed nær, at Finantslove og Lillagsbevillingslove — men ikke, som et æret Medlem i Formiddags sagde, ogsaa Lønningslove — skulle forelægges først for Folkethinget; deri er hele Forskjellen. Vil man altsaa her indføre en Parlamentarisme, hvor den ene Faktor altid udelukker den anden? (Stemmer: Nei, nei!) Hvilken Betydning vil man da tillægge den anden Faktor? Man vil kun tillægge den den Betydning, at være et Slags Overhus, som har at sige Ja til og indregistrere de Dekreter, som forfattes her; her skal Soveindskyldelsen paa Regjeringens Førelse være, her skal man lytte til Folkets Stemme, og herfra skal Hans Majestet vælge sin Regjering. Det er den Fordring, som er bleven stillet, og saa vil jeg spørge: Hvad bliver saa tilbage for den anden Forsamling? Nei, alle disse Historier om det parlamentariske System ere, naar man ikke vil have en radikal Grundlovsforandring, kun Laagebilleder, og enten man fremstiller Parlamentarismen paa den ene Maade eller paa den anden, saa maa det altid ende med den ene Forsamlings Overmægt over den anden; det vilde uregtelig være Idealet af Parlamentarisme, at man kunde bringe de to

Forsamlinger til at arbejde saa fordiakt sammen, og til saa fuldstændig at slutte sig sammen, at der ud af deres Flertal til enhver Tid kunde dannes en Regjering. Det er min Overbevisning, at hvis en saadan hjertelig Samarbeiden og en saadan Sammenslutning af de to Thing var mulig under de nuværende Forhold, efter hvad der er foregaaet hos os, vilde deraf følge en saadan Styrke, at ingen Regjering vilde kunne staa sig mod to saaledes sammensluttede Thing. Men er der Noget, der har gjort sit Yderste for at umuliggjøre en saadan Sammenslutning, saa er det de Herrer af Flertallet.

Dinesen: Jeg har begjært Ordet for at give min Tilslutning til de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Jeg er enig med ham i den Opfattelse, som han gjorde gjeldende af Stillingen i Diebliffet. Den høitærede Finantsminister, som kritiserede det Foredrag, som blev holdt af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, brugte det Udtryk, at han syntes, at vi befandt os paa et moseagtigt Terrain. Jeg er enig med den høitærede Minister i, at vi virkelig befinde os paa et temmelig moseagtigt Terrain, for saa vidt som man derved fortsaar, at Jordbunden er saa blød, at man ikke kan finde Fodfæste, men jeg vilde nok have ønsket, at det ogsaa var gaaet op for den høie Regjering, at den ogsaa befandt sig paa et saadant moseagtigt Terrain, at den heller ikke havde fast Grund under sine Fødder, thi da var det nok muligt, at Regjeringen vilde have gjort et saadant Skridt, at den vilde kjøbe disse vigtige Bevillinger, som der blev lagt saa megen Vægt paa at forsvare baade ved 2den og 3die Behandling af Finantsloven her i Thinget, med sine Portefeuller. Der er nok talt om, at det var af Realitetsgrunde, at man her i Thinget negtede Pantserkiftet; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at især ifjor og tilbels iaar ansøgte man, at det var af politiske Grunde, at man negtede Bevillingen til dette vigtige Forsvarsmiddel, og derfor det havde været klart for Regjeringen, at dens Stilling ikke var videre fast, og at den var en saadan, at Regjeringen ikke kunde føre Udvillingen videre frem, saa tror jeg, det havde været paa Tiden, at den havde bragt sin Stilling i en saadan Forbindelse med de vigtige Interesser, at Resultatet kunde være blevet noget bedre, end det er blevet. Den høitærede Finantsminister sagde, at det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds i sit Foredrag forsvarede den Parlamentarisme, som han ellers havde bekæmpet. Dette kan jeg nu ikke indse. Han forsvarede den Stilling, som vi havde indtaget overfor et Forslag, som var stillet og forsvaret af Regjeringen. Naar der ellers har været Tale om Parlamentarisme her i Thinget, saa har man begrundet sine Uttringer i denne Retning paa de Fordringer, som fra Flertallets